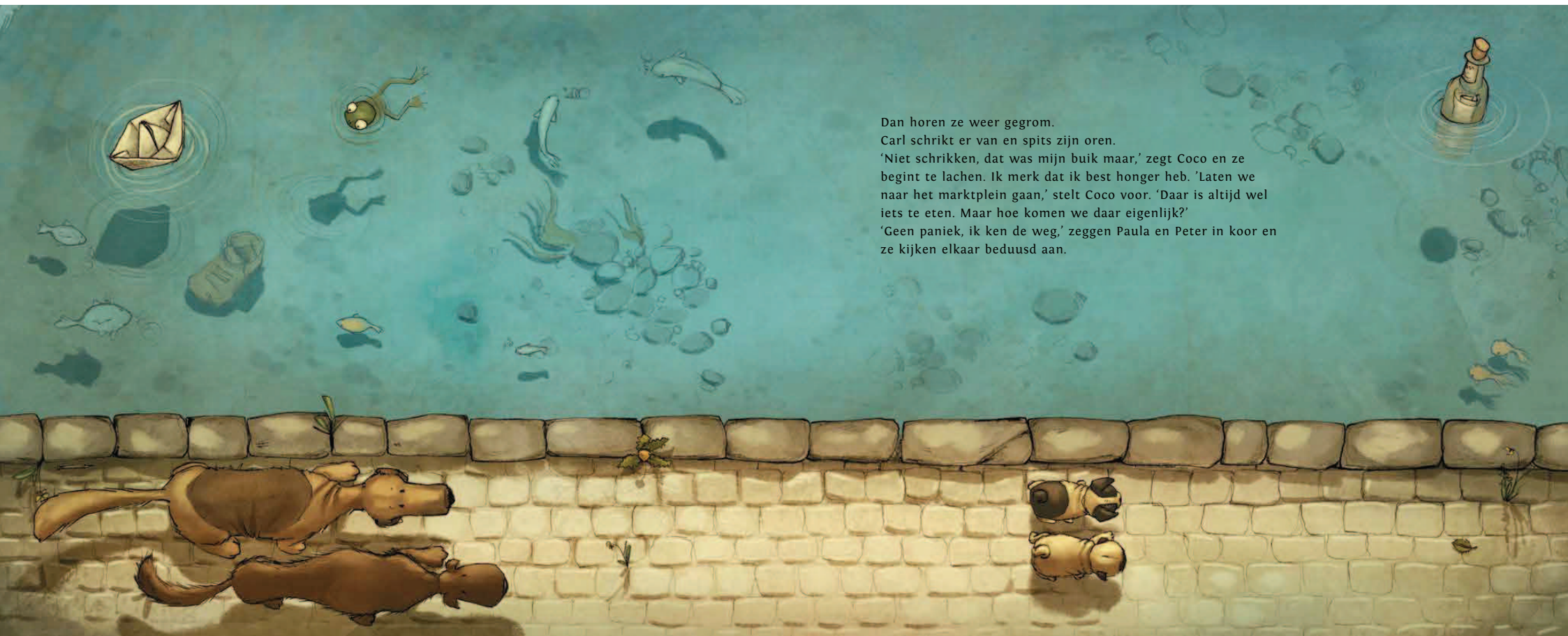




Ik heet Carl, en ik ben een Mopshond. Het is vandaag een mooie dag! Mijn baasje, mijn beste vriendinnetje Paula en ik maken een wandeling door de stad. Oh, maar wie is dat? Dat is echt het mooiste hondenmeisje dat ik ooit heb gezien! Mij hart begint heel hard te bonzen.



Ik kan niet slapen. Het kriebelt in mijn buik, alsof ik vlinders heb ingeslikt. Paula ligt al de hele tijd naar mij te kijken. 'Hé, wat is er met je aan de hand?' vraagt ze. 'Ach, Paula. Ik moet steeds aan dat wunderschone hondenmeisje denken. Ze had zulke pluizige oortjes en ze rook zo lekker. Lekkerder dan het malste hondenbotje!' 'Nu snap ik het,' bromt Paula. 'Jij bent verliefd. Dat belooft wat.'

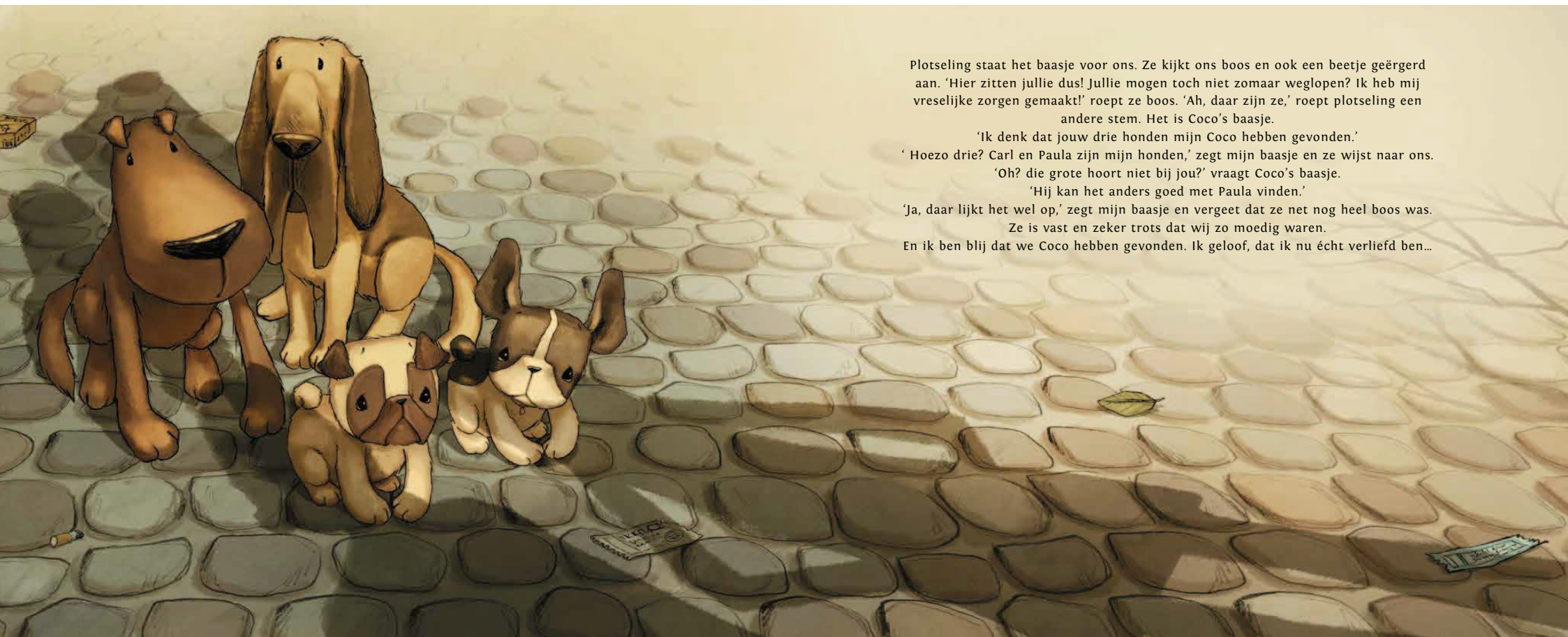


Dan horen ze weer gegrom.

Carl schrikt er van en spits zijn oren.

‘Niet schrikken, dat was mijn buik maar,’ zegt Coco en ze begint te lachen. Ik merk dat ik best honger heb. ‘Laten we naar het marktplein gaan,’ stelt Coco voor. ‘Daar is altijd wel iets te eten. Maar hoe komen we daar eigenlijk?’

‘Geen paniek, ik ken de weg,’ zeggen Paula en Peter in koor en ze kijken elkaar beduusd aan.



Plotseling staat het baasje voor ons. Ze kijkt ons boos en ook een beetje geërgerd aan. 'Hier zitten jullie dus! Jullie mogen toch niet zomaar weglopen? Ik heb mij vreselijke zorgen gemaakt!' roept ze boos. 'Ah, daar zijn ze,' roept plotseling een andere stem. Het is Coco's baasje.

'Ik denk dat jouw drie honden mijn Coco hebben gevonden.'

'Hoezo drie? Carl en Paula zijn mijn honden,' zegt mijn baasje en ze wijst naar ons.

'Oh? die grote hoort niet bij jou?' vraagt Coco's baasje.

'Hij kan het anders goed met Paula vinden.'

'Ja, daar lijkt het wel op,' zegt mijn baasje en vergeet dat ze net nog heel boos was.

Ze is vast en zeker trots dat wij zo moedig waren.

En ik ben blij dat we Coco hebben gevonden. Ik geloof, dat ik nu écht verliefd ben...

